Tilhører de Danske Baptisters Arkiv

Nogle Ord om Barnedaaben.

Den Handling, som de lutherske Præster fuldbyrde paa spæde Børn og som, skjøndt urigtig, benævnes Daab, er ofte angreben fordi den er uskriftmæssig, og vist er det, at Barnedaaben, saaledes som den almindelig forrettes, har ingen Lighed med den kristelige Daab, som omtales i det ny Testamente. Ja, denne Bog, som vi skulde være de Kristnes Regel og Rettesnor, saavel i Lære som i Liv, omtaler slet ikke denne Handling, end ikke en Gang med en Hentydning.

Bedst derfor at standse med om Gudsdyrkelse, om hvilken man

hverken har Guds Befaling eller Jesu og hans Apostles ~~Befaling~~ Eksempel.

Skriveren herav hörte en Gang, hvorledes en Moder instruerede sin Datter, en ung stolt Pös, som for første Gang skulde „bære et Barn". Just som de stode færdige til at kjöre til Kirken, taler Moderen sin Datter saaledes: „Lad mig nu se, lille Marie, at Du kommer godt af Sted i Kirken i Dag; pas paa, at Barnet ikke skriger mens du er „oppe"; se til, at du kan faa det til at sove, og pas saa og svar vigtigt; husk paa, at du ikke skal svare andet end „Ja". Skulde det nu ske, at Barnet skriger, saa du ikke kan höre hvad Præsten siger, saa pleier han altid at være saa flink at bukke sig hver Gang han vil have Svar, og svar saa „Ja", ikke andet end „Ja"."

Skjöndt jeg „stod Fadder" til dette Barn, mindes jeg dog ikke, om det skreg eller sov medens det „döbtes"; men efter har jeg siden den Tid grundet over det besynderlige og selvmodsigende og man maa sige latterlige i denne Handling. Ikke fordi den er unbibelsk; hvor mangen en Gjerning gjör vi ikke, som vi just ikke tör paastaa er befalet eller omtalt i Bibelen; men saa paastaa vi heller ikke, at en saadan Gjerning er Gudsdyrkelse. Men Barnedaaben paastaas at være en Gudsdyrkelse, ja, den skal endog være den förste eller störste og vigtigste Gudsdyrkelses-Handling, idet der læres, at Barnet derved bliver gjenfödt, eller som Luther udtaler sig, „det bliver under Præstens Haand forvandlet fra et Djævelens Barn til at Guds

Barn". Nej, Barnedaaben bliver ikke latterlig, fordi den ingen Hjemmel har i Bibelen. Skjøndt man maa nok vige med Søren Kierkegaard, at dyrke Gud paa en saadan Maade, er, „at holde Gud for Nar." Alligevel holde vi paa, at Barnedaaben ikke er latterlig, fordi den er uskriftmæssig; men den er det, fordi den er ufornuftig, fordi der under dens Udførelse handles tankelöst, dumt og taabeligt. Apostelen Paulus formaaner til en fornuftig Gudsdyrkelse, „til at være fuldvoksne i Forstand." Tænk nu over, hvorledes en luthersk Præst forretter en Barnedaab. En ung Pige, ofte en uden Gudsfrygt, men udmanet med Stads, træder frem med det lille Barn, der er indhyllet i et saakaldet „Kristentöj". Præsten spörger — Barnet? eller Pigen? Jo, hvem kan vide det? Da jeg en Gang i en Forsamling opkastede dette Spörgsmaal, raabte en Kvinde og sagde: Pigen! Vel! det var der da nogen Fornuft i; thi Pigen er en voksen Forsamlighed, og som formaar at svare. At spörge et spædt Pattebarn, som maaske enten skriger eller sover, kan vist ikke kaldes fornuftigt. Men nu sætte vi, at den Lille er et Drengebarn, som hedder el. ler skal hedde Peter Nielsen. Men Pigen hedder jo ikke Peter Nielsen. Altsaa er det dog Barnet, som Præsten til spörger. Nu, Præsten spörger videre: „Forsager du Djævelen?" og alle hans Gjerninger? og alt hans Væsen? Til hvert af disse Spörgsmaal

svarer Pigen: Ja.

Mangen en Voksen vilde døje med at besvare saadanne Spørgsmaal; men her rettes de til et Pattebarn. Vi spørge: er dette forstandigt? og vi spørge videre: Hvorfor retter Prosten saadanne Spørgsmaal til den ulærde Pige? Ved han, som Theolog, ikke selv bedre Besked? Han, der har studeret de store saavel psykologiske som filosofiske Spørgsmaal, har han ikke ogsaa studeret det nyfødte Barns Sjæleevner, og det langt bedre end Pigen? Alligevel spørger han hende. Og han fortsætter: Tror du paa Gud Fader o. s. v.? — Tror du paa Jesus Kristus o. s. v.? — Tror du paa den Helligaand o. s. v.? — Vil du paa denne Tro vorde døbt? — Til hvert af disse Spørgsmaal svarer Pigen rask og uden Tøven eller Overvejelse: Ja. Og dermed er Prosten tilfreds.

Men vi foranlediges til at spørge, ligesaavel som Prosten. Vi opkaste her det Spørgsmaal: Hvorfor mon Prosten i det Hele taget spørger? Det er ja en historisk Kjendsgjerning, at han har saaledes spurgt i mindst 1600 Aar, og vist ikke en eneste Gang faat „Nej" til Svar. Hvorfor vedbliver han endnu at give de samme Spørgsmaal? Ved han ikke selv Besked? eller spørger han, for at høre, om Pigen ved Besked om Barnets aandelige Tilstand, saaledes som han katekiserer sig Lorenzen med sine Elever? Dette er dog vist ikke Tilfældet. Eller har Prosten i maaske en Anelse om, at der muligt en Gang i Tiden vil blive fremkaaret et Barn, som ikke forsaa-

ger eller ikke tror? saa han, for at vore sikker i sin Sag, nødbliver at spørge. Men om saa er, saa er det mærkeligt, at Præsten i en saa vigtig Sag nøjes med et Vidnesbyrd fra en ung, ulærd og uerfaren Pige. Hvorfor spørger han ikke ældre, erfarne Mænd og Kvinder til Raads? Men nej, Pigens „Ja" er ham Borgen for, at Barnet baade forsager og tror.

Men her er endnu en Knude at løse, og den synes at være haardere end de øvrige. En Del af de lutherske Præster, og vel de fleste, ere enige om, at et spædt Barn tror, og til Bevis for denne Paastand beraabe de sig paa de Ord af Jesus: „De Smaa, som tro paa mig". Præsten lærer altsaa, at Barnet tror, endog fra Moders Liv. Dersom han nu holder dette for at være en uomstødelig Sandhed, hvorfor saa ved „Daaben" spørge, om det tror?

Endnu Et skulle vi her mærke os. Præsterne ere i Regelen villige til at indrømme, at den Tro, som et Barn, i Følge deres Paastand, er i Besiddelse af, er forskjellig fra det voksne Menneskes Tro. Spørger man en Præst: har et Barn den samme og levende Tro, som viser sig virksom i gode Gjerninger? Gu, bevar's! svarer saa Præsten, dette maa man ikke forlange af Barnet; jeg skal nemlig sige Dem Hemmeligheden: Ved Daaben nedlægges i Barnet en Spire, og den bliver en Gang til Tro. Altsaa, Hr. Pastor! før Barnet bliver døbt, havde det den sande

og saliggjørende Tro; det forsagede alt Ondt, og det troede paa den treene Gud som Skaber, Fjgenløser og Helliggjører, og til en Stadfestelse paa denne Tro blev det døbt i den Treenes Navn; og nu, da det er døbt, har det ingen Tro, men kun „en Spire, som en Gang skal blive til Tro". Hvilken Selvmodsigelse!

Det fremgaar altsaa af det det her Beskrevne, klart og tydeligt, at Barnedaaben og hele Barnedaabs-Læren er tvetydig, inkonsekvent og urimelig; den er i Modstrid med Bibelen, med Jesus, med Apostlerne, med den sunde Fornuft og — med sig selv.

Kjære Læser! Gid du maa forstaa, at Barnedaaben og al Tale og Skrift til dens Forsvar er fordærvelig. Jeg ønsker, at du, hvis du ikke er en Troende, selv maa i Troen annamme den Herre Jesus. Og hvis du har Børn, du da maa „opdrage dem i Tugt og Herrens Formaaning", og tillige ved godt Eksempel drage dem hen til ham, som har sagt: Lader de smaa Børn komme "til mig". Det var smaa Børn, Jesus saaledes omtalte. Oplær dine Børn om „Herrens Veje", og naar de komme til Troen paa Frelseren og selv kunne aflægge Bekjendelse derom, lad dem saa blive døbte med den Daab, om hvilken vi belæres i det ny Testamente. — Ved at følge disse Vink, vil du og dine Børn med dig være velsignede i Tid og Evighed.